

På den baggrund skal Justitsministeriet – med udgangspunkt i ministeriets kommentarer til Jonas Christoffersens tidligere henvendelse – bemærke følgende:

1. Anvendelsesområdet for § 9 om tvangsindgreb

Jonas Christoffersen finder, at lovforslagets § 9 om begrænsninger i adgangen til at anvende tvangsindgreb uden for strafferetsplejen, hvis der er rimelig grund til mistanke om et strafbart forhold, bør udvides til – ligesom lovforslagets § 10, stk. 1, om den mistænkte ret til ikke at udtale sig mv. – også at gælde, hvis der er rimelig grund til mistanke om forhold, der kan føre til en sanktion, som kan sidestilles med straf.

Som det fremgår af Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 3, skal lovforslagets § 9 – i modsætning til lovforslagets § 10, stk. 1, om retten til ikke at inkriminere sig selv – ikke ses på baggrund af artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og det forbud mod selvkriminering, der følger af denne bestemmelse. Administrative myndigheders foretagelse af husundersøgelser og andre lignende tvangsindgreb – og dermed lovforslagets § 9 – rejser således i almindelighed ikke spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, jf. om baggrunden herfor nærmere Retssikkerhedskommissionens betænkning, side 90.

På den baggrund finder Justitsministeriet ikke, at lovforslagets § 9 bør udvides til ligesom § 10, stk. 1, også at omfatte tilfælde, hvor der er rimelig grund til mistanke om forhold, der kan føre til en sanktion, som kan sidestilles med straf.

I øvrigt vil der – som nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. 3 – kun i yderst begrænset omfang kunne tænkes at forekomme administrative foranstaltninger, som ikke kan anses for straf, men som uanset dette skal sidestilles med straf i relation til artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det pågældende spørgsmål har derfor efter Justitsministeriets opfattelse ikke nogen væsentlig praktisk betydning.

2. Oplysningspligter over for ansatte

Hvis der er konkret mistanke om, at en fysisk eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelser i lovgivningen mv. om pligt til at meddele oplysninger til myndigheden efter lovforslagets

§ 10, stk. 1, ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Bestemmelsen bygger – som anført ovenfor – bl.a. på artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Ligesom i sin tidligere henvendelse finder Jonas Christoffersen ikke, at der i forhold til lovforslagets § 10 bør ske identifikation mellem på den ene side en juridisk person (f.eks. et aktie- eller anpartsselskab), som mistænkes for et strafbart forhold, og på den anden side fysiske personer med tilknytning til den juridiske person, herunder ansatte.

Som det fremgår af pkt. 4.2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget – og som der nærmere er redegjort for i besvarelsen af spørgsmål nr. 3 – har Justitsministeriet efter en samlet afvejning fundet, at der som udgangspunkt bør ske fuld identifikation mellem den juridiske person og fysiske personer med tilknytning til den juridiske person, såfremt der foreligger konkret mistanke om, at der er begået en lovovertrædelse, som kan medføre straf for den juridiske person (virksomheden) som sådan.

Justitsministeriet har herved bl.a. lagt vægt på, at anvendelsen af en alternativ model – hvorefter der alene skulle ske identifikation mellem den juridiske person og en enkelt person fra den juridiske persons ledelse (den processuelle repræsentant) – kunne indebære vanskelige afgrænsnings-spørgsmål. Bl.a. ville en forvaltningsmyndighed i forbindelse med spørgsmålet om anvendelse af en oplysningspligt i så fald skulle vurdere, hvorvidt der var tale om en fysisk person, som under en eventuel senere straffesag mod den juridiske person ville blive tillagt beføjelser som processuel repræsentant.

Hertil kommer, at størstedelen af de eksisterende oplysningspligter ikke alene omhandler adgangen til at kræve oplysninger meddelt mundtligt, men også indebærer, at oplysninger enten af egen drift eller efter begæring fra myndigheden skal indsendes til den pågældende myndighed. I sådanne situationer ville det efter Justitsministeriets opfattelse være uhensigtsmæssigt at lade spørgsmål om anvendelse af en oplysningspligt afhænge af, hvilken eller hvilke fysiske personer i virksomheden der står for at sende oplysningerne til myndigheden.